

Puszcza Kampinowska

Puszcza Kampinowska to kompleks leśny leżący w centralnej Polsce, na północny zachód od Warszawy. Zajmuje fragment pradoliny Wisły na Nizinie Mazowieckiej, ograniczony korytem Wisły, korytem Bzury oraz skarpą tarasu Równiny Łowicko-Błońskiej. Powierzchnia tego obszaru to ok. 670 km², jednak tylko ok. 270 km² zajmują lasy. Obecnie w większości teren należy do Kampinoskiego Parku Narodowego.

Największy wpływ na rzeźbę terenu Puszczy Kampinoskiej miał ostatni lądolód. Została ona ukształtowana przez wody z topniejącego lodowca spływające do morza korytem rzeki Prawisły, która toczyła swe wody przez obecne doliny Neru, Warty i Łaby do Morza Północnego. Obniżanie się poziomu wody i kolejne zmiany koryta rzeki spowodowały wynurzenie się wysp i piaszczystych łach, które przewiewane i formowane przez wiatry przybrały formę dzisiejszych wydm. Przemieszczające się wydmy oraz opadanie wody spowodowało, że niektóre koryta i odnogi rzeczne zostały odcięte od głównego nurtu rzeki. Rozpoczął się proces odkładania materii organicznej i powolnego wysychania. Na tych międzywydmowych obszarach powstały tereny bagienne.

Puszcę Kampinoską zamieszkują ssaki: łось, bóbr, ryś, wilk, wydra europejska, kuna leśna, lis, jeż wschodni, jenot azjatycki, sarna, jeleń, dzik, nietoperz, borsuk europejski. Oraz ptaki: sowa błotna, bocian czarny, bocian biały, żuraw, derkacz, bąk zwyczajny, bączek, zimorodek zwyczajny, wodniczka, orlik krzykliwy, błotniak, rybitwy, dzięcioły, puchacz.

